

ΕΡΩΜΗΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ —

Ἐπὶ ἐννεμήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῆναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῆμι κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐὶς ἄνθρωπος καὶ μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὴ.
Συνδρομὴ γιὰ καθὲ χρόνος — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμιαι μίρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶνιν φέρομε παντός εὐμούσου τσαλεπῆ
ἐπι πωλοῦμεν σώματα αἰρωμένου ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶν δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Μηνὸς Δεκεμβρίου τριάντα μίαι,
παντοῦ λαχάρτα καὶ τρικυμιά.

Διὸ κι' ἐννεμήντα καὶ τετρακόσα,
Ἄν-Βασιλῆς καὶ ὄδρα τόσα.

Μήνομαμάδες μας κι' εὐχαίς,
ὄπου πέφτουσιν ὅταν βροχαίς.

Εἰς τὸν Πιτ μεγάλη πῆτα ἐκεῖ πάνω νὰ πατῆ
καὶ ἑστὴν μίσση ὀδο κομπουρία μονομάχου νὰ κρατῆ.

Ἐστὸν Γεώργιον τὸν πρῶτον, πῶναι γκαρὸν Μεγαλιότης,
πανταχούσαις τῆς Ἡλείας καὶ τοῦ Τσαρού ὄδρα πρῶτης.

Ἐγὼς εἰς τὸν Καραπάνο, πούχει μπόδι μὰ τρομάρα,
καὶ ἑστὴν Προυδο πατώντας νὰ πατῆ ἑστὴν ἀγκιναρά.

Εἰς τὸν νέον Κωσταντῖνον Ἀλεπούς ὄδρα καὶ πούρη
κι' ἑνα δευτέρο Παλάτι ἑστὸν Κουβέρου τὴν καμπούρα.

Ἐστὸν Στιράνου νὰ κινήσῃ τῶν διπλωματῶν τὸν φθόνον
καὶ τὸν πόλεμον νὰ λύσῃ τῶν Κινέζων κι' Ἰαπῶνων.

Εἰς τοὺς Πρίγκηπας τοῦ Θρόνου, τὰ βλαστάρια μας τάρρατα,
δυνατῆς ξηρακαμπίας ἑνα κι' ἑνα Πρίγκηπατά.

Στρατηγῶν χρυσαῖς σκαλίταις ἑστὸν Μπουριδῆ τὸν Νικόλα
στρατηγῶν Ἀστυνομίας νὰ προβάλλῃ μίσχ σ' ὄδρα.

Ἐστὸν Σωτήρα σωτηρίαν ἀπὸ κόσημον πῶν πινθῆ,
θεωρίαν Ἐπισκόπου καὶ καρδίαν Μυλωνῆ.

Εἰς τὸν Μπουμπουλή καρδάκι κι' ἑγὼ μὲλα κι' ὄλο βίρα
καὶ χαρτί τῆς ὄρας ἄσπρα γιὰ νὰ κέρη κι' Ἄσπρα Μοῖρα.

Δύναμι, ἑστὸν Δελιγιάννη, πολυῶναι λόγων ὀστρους,
καὶ γουδῆ νὰ κοπιανῆ τραμουντάνας, καὶ μαϊστρους.

Ἐστὸν Καλλιφρονῆ τὸν λάλο, καλλικίλαδο πούλι,
ἑνα φῆμωτρο ἑστὸν στόμα γιὰ νὰ μὴ παραμιλῆ.

Μία ρεσομπλικά ἑστὸν Ράλλη λιβεντιῆς κι' εὐλυγισίας
γιὰ νὰ φαίνεται πῶς εἶναι Ρεῦ-βλάς τῆς Ἐξουσίας.

Εἰς τὸν Τσαμαδὸ ὄδο πάλαις, ἐκεῖ νῆναι εἶναι νῆναι,
καὶ νὰ πῶναι ὅταν τῆς βάζῃ τῶν πόλεμον αἱ βρογαί.

Ἐστὸν Σιμόπουλο, παρὰ τοῦ Τρικοῦτη καὶ φωστῆρα,
θυματὸ νὰ θυματίζῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρα.

Κι' ἄλλο ἓνα θυματῆρι ἔστὸν ποζάτο τὸν Δρακούμη,
μὰ ἤψηκαπελαδούρα καὶ ξερούσκωτο τουλοῦμι.

Νία πλούτη ἔστὸν Σκουλοῦδη γιὰ τὴν στρώγγα νὰ τὰ δύνῃ
καὶ χερσαῖος τῶν Ναυτικῶν Ἰπουργὸς νὰ ξαναγίνῃ.

Ἐστὴς Βουλῆς τὸν Βασιλάκη, ποῦ τεντόνει τὸ ρουθῦνι,
μὰ Ρούσικη κημπάνα νὰ τὴν ἔχη γιὰ κουδῦνι.

Ἐστὸν Παχὺ καμπόσο νίφτι λιγερός νὰ πηλαλή
μόλις νοιώσῃ πὺς δὲν ἔχει ἀπαρτίαν ἡ Βουλῆ.

Εἰς τὸν Κόντε Θεοτόκη κοντιλίκι ὅσο πέρνει
καὶ ἔστῃς Λόντρας τοὺς θριάμβους ὑπερήφανος νὰ γέρνῃ.

Ἐστὸν Θανάση Εὐταξία κάθε ἄητορα νὰ σκάζῃ
κι' ὅλοι πάντα σ' ὄ, τι λείν νὰ τοῦ λίν ἀκαλό Θανάση.

Εἰς τὸν Μήτσο τὸν Βουλπιώτη ἀνεξάρτητα καπρίτα
καὶ τὸ κἀδρο τοῦ Βουλπιώτη ἔστὸν Μπλατόη καὶ ἔστὸν
[Γρανίτσα.

Τρικαντὸ διπλωματίας ἔστὸν Ἀλίκο τὸν Σκουζι
καὶ τσατσάρα γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν χωρίστρα του φριζι.

Τοῦ Παππαμιχαλοπούλου, ποῦναι πρώτος εἰς τὸ βῆμα,
νὰ μικρὴν τὸνομά του γιὰτὶ δὲν χωρεῖ ἔστην ρίμα.

Εἰς τὸν Στάη τῶν Κυθῆρων νὰ μαλλῶνῃ ἔτὰ γιμάτα
μὲ τὸν λαῦρον Εὐταξίαν σὰν τὸν σκύλο μὲ τὴν γάτα.

Ἐστὸν Καρέπαυλο μαχαίρια καὶ κουμπούρια γιὰ νὰ τὰχῃ
ὅταν μὲς ἔτὸ Πραλαμίντε δὲν ἱπαπειλιέται μάχη.

Τοῦ κομφοῦ Σταμπολοπούλου ὀρθὸ μπαστούζινα λιγερά,
μυρωδικαῖς ὕλαγγυλάγγης καὶ σκορδόπιστη κυρά.

Εἰς τὸν Γιάννη Μασσηνίη μὲ σταρίδες μὲ καμπόστα
καὶ σακκὶ μ' ἱερωτήσις ἔστὸν Σταυροπούλου τὸν Κώστα.

Ἐστὸν Παυλόπουλο, ποῦ χασκαῖς ἓνα λόγο του ν' ἀκούσῃ,
μὲν ὀμπρέλα γιὰ τὴν μόρα τῆς μαυρίλας τῆς μελλούσης.

Καρεκλόζουλα ἔστὸν Ρούκη γιὰ τοὺς μέλλοντας καυγάδες
νὰ βουβαίνωνται μ' ἐκεῖνα οἱ πολυφθογγεῖ λογάδες.

Εἰς τὸν Βάστα νὰ τὰ φταξῆξ μὲ τὸν Ζάμαρο σὰν πρῶτα
καὶ ἔστὸν Λύρα τίρι λίρι καὶ νὰ γράφεται μὲ γιώτα.

Εἰς τὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη ἴλην μύρια γιὰ ν' ἀνάψῃ
κι' ἔμπνευσθεῖς ἀπ' ὄλα ἄλγα κατακόκκινος νὰ γράψῃ.

Ἐστὸν ἀσίκη Κουμανιώτη μὲ καινούρια φουστανέλα
καὶ ἔστῃς Ἀνδρου τὸν Καίρη μὲ γερὴ δοντιῶν μασίλα.

Εἰς τὸν Κούστα, καραμειλῆς τῆς ἀλτέας καὶ μολόχα, μὲν δὲν
καὶ νὰ μὲν πάντα κούστος ἔστὸν Τρικοῦτη γιὰ τὴν Βόχα.

Ἐστὸν Ρωμαιο τῆς Κερκυρας, ποῦ θυμὸς κι' αὐτὸς κρατεῖ,
νὰ τοῦ φέρουν ἔστὸν Παράτι τὸν Τελῶν ποῦ ζητεῖ.

Δρὸ γρῆθᾶται εἰς τὸν Λάτσα, ὅπου ἤψησο ἓνα μέτρο,
πετεινούς ἔστὸν Κοκορίκο καὶ μονοκλ' ἔστὸν Χατζηπέτρο.

Ἐστὸν λαβίνθη Καλαμπάκα μὲ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
μὲ Γαλλίδα κουβεράντα γιὰ νὰ μᾶθη Γαλλικά.

Ἐστὸν σπαθὸ Δημητριάδη πετρελίκιού τενεκα
καὶ ἔστὸν Τάκη τὸν Γιαννούση ἴναν δεῦτερο Τεκέ.

Χίλιας σκουφίσις ἔστὸν Ριτάκη, ποῦ Παλάτι λαχταρεῖ,
ἀπὸ μὲ καινούρια σκουφία κάθε βράδου νὰ φορεῖ.

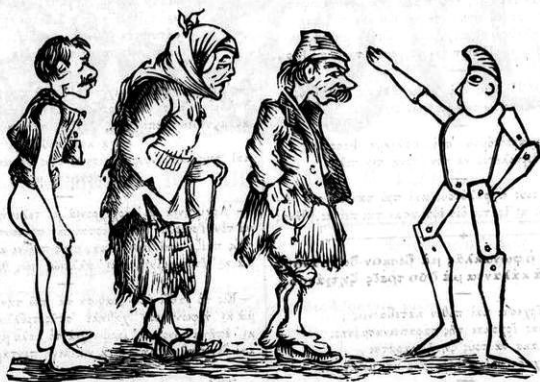
Ἐστὸν Ζυγαμαλὸν ρέκτῃ, ποῦ καὶ νοῦμαρα γνωρίζεῖ,
μὲ μεγάλη παλαμῆδα γιὰ νὰ τὴν σγχομυρίξῃ.

Εἰς τὸν Βαλληνῆδα, τῆς Νάξου τὴν μαροῖλα μαλαγῶνα,
φωνογράφου γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν φωνὴν τοῦ τὴν καμπάνα.

Ἐστὸν Μπιλοσάκη τῶν Ἀρκαλίων νὰ τὸ στρίψῃ ἀπ' τὴν
κι' ὕστερα νὰ μετανομήνῃ καὶ νὰ μὴν τὸ ξανακἀνῃ. [σάστην.

Ἐστὸν Βολιώτη τὸν Καρτάλη, Κοκωσῆ, Πυροσκόπη,
ποῦ κι' οἱ τρεῖς των κάθε βράδου
διαπύλια προσμένουν πὺς θὰ πάρουν—ἀμμή δέ; —
κλωτσσοκουφί γιὰ παιγιδι κι' ἓνα καραγκιόζ—μεριδέ.

Ἐστὴς Καρίστου τὸν Μπαλάρα καὶ τὸν Χατζηνικόλη,
νομοσχέδια νὰ φέρουν ἰδιόρρυθμα-ποῦ.

Εἰς τὸν Τριανταφυλλάκην τριαντάφυλλον μὲ φύλλον
 καὶ τὸ βλέπη καὶ νὰ λέγγῃ φίλος ἔδωκε πρὸς φίλον...

Γιὰ νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του ἐπὶ φιλίῳ εἰς τὸν Μάτσα
 καὶ 'στὸν Γρίνην τὸν Τρικούπη τοῦ Χαλῆλου τοῦ τῆ φάτσα.

Τρέμπα 'στὸν Ποτχιμάνε γιὰ τοῦ Λόρου μας ταῦτιά
 καὶ 'στὸν Φώσκολο τῆς Τήνου καὶ γενῆ κολοφωτιά.

'Στὸν Μακρῆ βρολί νὰ παίξῃ μᾶς φουέμπο ἐκ τῆς Ἴονης
 καὶ 'στὸν Γκιώνη πουλί νὰ γίνῃ καὶ τοῦ κόμματος ὁ Γκιώνης.

Εἰς τὸν Ἄγγελο τὸν Ρούφο τῶν Ρουφζιαν τὸ καμάρι
 καὶ τῆς Πάτρας διαχύσεις εἰς τὸν Θάσο Κανακάρη.

'Στὸν Κοκκιῖθ, Καραβίτη, Παπατσώρη νάνει φίλοι
 καὶ 'μιλοῦν γιὰ τῆς πεινώσης Τριφυλίας τὸ τριφύλλι.

'Ἐρωτα 'στὸν Κοπανίτσα κωνοστίας φεργγύου
 καὶ περούκα σὰν καὶ πέρου τοῦ Σιφνίου Προβελεγγίου.

'Στὸν Χρηστούπουλον ἱλπίδες ὡς πὺ νᾶλθη τὸ Κορόνη
 καὶ 'Γιουργῆς γιὰ τὴν Παϊδείν ἀπὸ τῶρα νὰ κορώνη.

'Στὸν Μανίτα καὶ τὸν Ψύλλα, τοὺς γνωστοὺς ἀνεξαρτήτους,
 νὰ φιλιώσουν μιά γιὰ πάντα τοὺς δευτέρους καὶ τοὺς τρίτους.

'Στὸν Γραχνούκο τῆς Οἰτύλου, τὸν τοσοῦτον προσφιλῆ,
 μὴ τὰ δύο του τὰ χεῖρα νὰ μὴ σπρώξῃ σὰν 'μιλῆ.

'Ἀντιρροῦσεις ἀπαρτίας 'στὸν γενναῖο Πετμεζᾶ
 νὰ τοὺς κᾶνῃ καθὲ τόσο νὰ μετροῦνται σὰν τὰ ζα.

Πιάτσικα 'στὸν Χατζηγάκη ἀστράς πολιτικῆς
 καὶ 'στὸν σὶρ Βαλκαριτῆ μετοχᾶς Πιστωτικῆς.

'Στὸν Μαρκίλο κατακτήσεις γιὰ καθένα θηλυκὸ
 καὶ τᾶσικα μαλλιά του νὰ τὰ κᾶνῃ ροκ ο κ ο δ.

Σ' ἔλους τέλος τοὺς πατέρας σωτηρίας λογοδιόροια
 καὶ ἀλογόμυγαις 'στ' αὐτὰ των νὰ κλωτσούνε σὰν μουλάρια.

Πρόσκλησιν τοῦ Βασιλείου εἰς τὸν γέρο Λιμονῆ
 καὶ μὲ τοῦτο τὸ μαντάτο παπαρόνα νὰ γενῆ.

Εἰς τὸν Κώστα τὸν Τοπάλη Βουλευτῆς νὰ 'βγῆ 'στὸν Βῶλο
 καὶ σὲ δεύτερο ταξίδι νὰ περάσῃ καὶ 'ἀπ' τὸν Πόλο.

'Στὸν κλεινὸ Σηλυβριώτη τοῦ Δημάργου τὸν μπλεῖ
 καὶ χουζοῦρι σὰν καὶ πρῶτα εἰς τὸν Δήμαρχον Μελα.

Εἰς τοῦ Δήμου τοὺς Συμβούλους τραπεριαν μελωδιῶν
 καὶ μεγάλη νεκροφόρα γιὰ τοῦ Δήμου τὴν κηδείαν.

'Στοὺς ἐμπόρους μὰ σφραγίδα καὶ ἕνα μαῦρο βουλακίρι
 γιὰ τὰ δολιὰ μαγαζιά των καὶ τὸ καθὲ των τριτέρη.

Δρὸ λουκίτα 'στοῦ Ταμίου τὸν φρεσὺν Καλογερῆ,
 ποῦ τοῦ 'κλίψαν ἕνα ὄσινο καὶ τὴν ἔπαθε γαρῆ.

'Στοὺς γαμπροὺς καὶ στῆς νυφάδες τῶν ἐρώτων καὶ τῶν
 ν' ἀποφύγουν τώρα τώρα τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης, [χρῆτων
 καὶ ἔγκρατίας σωφροσύνῃν εἰς πολλὰ τῶν ἀνδρογυμῶν
 καὶ ἀποχρῆν ἀπὸ τραπίζης καὶ προπάτων ἀπὸ κοίτης.

Ἐστὸς μισαίτας ἡλεγεῖα καὶ κατὰθειν στερῶν
εἰς τὸ σκέλεθρον ἑπάνω τοῦ νεκροῦ Χαθιρχαγῶνου.

Πίναις ἔστους καλαμαράδας, ποὺ πολλὴ τοὺς κλαίει λαύρα,
γὰρ νὰ γράφουν τὸ κεντὸ τους, γὰρ νὰ λίν καὶ τὸ μακρὸ,
καὶ στοχεῖα κεφαλαῖα καὶ παχέια καὶ μαύρα μαύρα
ἔστων Καμπούρογλου τὸν Γιάννη γὰρ νὰ γράφῃ τὰ Κ ρ ἰ Κ ρ ἰ.

Ἐστὸς Ζευξέικτες Ἠλείους καὶ ἔστους ἄλλους παλαβοὺς
νὰ μὴ στερῶν ἄνω κάτω τῶν κατιῶν των τοὺς βολβοὺς.

Ἐμπνευσιν Πτωγοπεροφόμου ἔστων σαλιῆρη Φασουλῆ
κί ὁ ἔζουτζῆς ὁ Περικλῆτος νὰ τὸν δῆρην πρὸ πολὺ.

Ἐστὸς Ρωμῆους τοὺς παραλύτους καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἀ-
νὰ καυῶνται πὺς κί ἔρετος δὲν ἐφόρησαν τῆς πείνας. [θῆνας

**Ὁ Φασουλῆς ὁ φωνακλιῆς μὲ δίσκον δεῖρῶνους
καλαναρχεῖ τὰ κἀλανα μὲ δύο τρεῖς ζητηῶνους.**

— Βασίλη πόθεν ἔρχσαι καὶ πόθεν κατβαίνεις ;
— Ἐκ τῆς Ἠλείας ἔρχομαι τῆς παραπεινασμένης.
Εἶδα καὶ χωροφύλακα νὰ τοὺς ζητῇ χαράτοι
καὶ κάπου κάπου χαστουκίαις ἐπῆρταν καὶ μπάτοια.

— Ἄλλ' εἶδα καὶ μικρὰ παιδιὰ καὶ δέκα χρόνων τσούπαις
τὸν ὄλλιο χωροφύλακα νὰ κνηνοῦν μὲ σκουπαις,
καὶ νὰ μετροῦν ὅτῃ ράχη του πενήντα χρόνων φόρους
μὲ μάλαμα κί ἄσημιχὸ καὶ μὲ λιμοκοτόρους.

— Ἐπῆγα καὶ ὅτῃ Φιλιατρά καὶ μίς ἔστους Γαργαλιάνους
κί ἕκαστὴ μεγάλη μοῦγινη παρὰ ἄπο ζητηῶνους,
καὶ ἄπ' ἐκεῖ πέρα μὴ καὶ ὄθὸ τὸ ρωστικὸ μου ἔπῃρα
κί ὡς ποῦ νὰ ἔπῃρ λουκάνικο εὐρέθηκα ὅτῃ Σύρα.

— Κί ἕκαστὴ Συλλαλητήριε μὲ τοὺς μίσις Μπουρλῆδες
κί εἶδα ὅτῃν Ντελαγαράτσια ἑμποῦρος κουριλῆδες,
κί ἑμῆς τὰ Διαπύλια ἐν θίλωμα, φωνάζου,
κί ἄρῶδες οἱ διαβάντρον γυροῖ μὴ τράκα μὸν τινάζου.

— Κανεῖς δὲν παίζει μπακαρὰ καὶ μῆτε τρίστο τῆρο
κί ὁ Δημαρχος Τσιροπινᾶς, ποῦ δὲν τοῦ λείπει νοῦς,
ἄπ' ἄπο τὸν ὄμα του παρευθῆς ἀπῆρσε τὸ τ σ ἰ ρ ο
κί ἑφῶναξεν οἱ Συρνακοῖ ἐλῶι μας κί ὄχονους.

— Καὶ ὅτῃς Ἀθήνας ἐφθατα τὸ ἑκατομῆτον χᾶν
κί ἀκόμη μούπαν ὁ Σωτήρ πὺς ἀπαρτία κἀνι,
καὶ λείπῃ μὲ παράπονο τὸ σῶμα τοῦ Σωτήρα :
ἄρχιμνηγιῆ κί ἀρχιρχονῆ κί ἀκόμη δὲν τὸν ἔπῃρα.

— Ἀντιλαλεῖ ξερωνητὸ τῆς πικρᾶς τῆς βασιλεῖς
κί ὁ Ἀδρόος, ποῦ τοῦ κλαίγεται μυροβλοσυμένη πλάσις,
ὄλα τὰ διαπύλια ξεγράφῃ τῆς στεριᾶς
καὶ βαλεῖ διαπύλια ἔστων πᾶσι τῆς θαλάσσης,
καὶ τόρα θὰ φορολογῇ κί ἐκίνῃν μὲ τὸ στρέμμα
νὰ ἄσκει ὅτῃν σοφία του ἡ στρουγγᾶ καὶ τὸ Στίμμα.

— Βλῆπω καινούριο φόρτωμα ἔστου καθενὸς τὴν πλάτη
κί ὁ Ἀδρόος τοῦ γλυκοῦ νεροῦ χροεῖν τὸ καγκιλι,

ὁ Βασιλεῖς τὸν προσκαλεῖ μὲ φούρια ὅτῃ Παλάτι
κί ὄλοι ῥωτοῦν περιέρρη τι τόχα νὰ τὸν θίλῃ ;

Μπᾶμ μπᾶμ ἀστράπτει καὶ βροντᾶ
κί ὁ Βασιλεῖς τοὺς ἀπαντᾷ :
εἴστον τὸν ῥῶναξᾶ, χαζοῖ,
νὰ πῶμεν τὸν κορρὸ μαζῖ.

— Ἀρχιμνηγιῆ κί ἀρχιρχονῆ... μὰ τί γιορτὴ καὶ τούτη!
ὁ Ἀδρόος ἔπῃρε τὰ χαρτῆς νὰ κἀνῃ μπαλαμουτῖ...
ἀνακταῖται τράπουλαις, ἀρχίζει τρίτοια κάτσα,
φουξ καὶ ξερωφᾶ,
καὶ τοὺς καυμένους ὄνεισιτᾶς τοὺς φέρνει ὄλους φάτσα
καὶ πῆρει τὰ μισὰ.

— Ἀρχιμνηγιῆ κί ἀρχιρχονῆ μὲ τσελετὴ καὶ βρόντο,
μὲ τὸν Τρικοῦπ' οἱ δεισισταῖ δὲν πᾶνουν ἕνα πόντο,
τοὺς παίζει καὶ Ρωμᾶίκα, τοὺς παίζει κί ἄλλὰ φράγακα,
μὰ κί ἔτσι φαίνεται κί ἄλλῶις πὺς θὰ οσπάρ' ἡ πάγκη.

— Εἰς τὸ ραβδί μου κἀθισα νὰ πῶ τὴν ἄλλα βῆτα,
μὰ κί ἡ φωνῆ μου χᾶσθηε ὅτῃς τρέλλας τὴν ἀντάρα,
μὲ ἔπῃρα μπόρα ξερωφικὴ κί εὐθὺς μὲ κἀνει λούτσα,
μὰ πρὶν καὶ δευτέρη βροχῆ πατόκορρα μὲ λούση
πᾶλι ὅτῃν Καισαρεία μου γυρίω κούτσα κούτσα.

— Ἦλθα μὲ τὴν κιθάρα μου καὶ μὲ τὸ μκντολίνο μου,
μὰ ἔχῃσα ὅτῃ φούρια μου νὰ πάρω τὸμπριλίνο μου,
κί ἐκεῖ ποῦ ἔπῃρα νὰ δῶ τοῦ κόσμου τὸ λεφοῦσι
μὲ ἔπῃρα μπόρα ξερωφικὴ κί εὐθὺς μὲ κἀνει λούτσα,
μὰ πρὶν καὶ δευτέρη βροχῆ πατόκορρα μὲ λούση
πᾶλι ὅτῃν Καισαρεία μου γυρίω κούτσα κούτσα.

Μὰ τί τυπογραφεῖον περιήμονο τοῦ Χ ἰ ὠ τ η,
βελτίωσις καθ' ὄλα μεγάλη καὶ γοργή,
λαμπρῶν πιστοτήτων νεοεφεμένων κρότοι
καὶ λάμπουν μίς ὅτῃς κάσσις στοιχεῖα καινούργη.
Καὶ μίς ἔστου νέου κρότου τῆς τρέλλαις καὶ τῆς φούριαις
κί ὁ Φασουλῆς μὲ σταμπῆσι σῆς χαιρετῆ καινούριαις.

Αὐτὸς ὁ Αἰδοῦσπουλος κί ἔρετος ἀρῶνζει,
μὲ ἑκίνα τὰ κοινοῦμα του τὸν κόσμο διαμῶνζει.
Ἄπ' ἔπῃρ στίκων ἄρωνοι καὶ χᾶσκουοι οἱ ἐμβαδῆσι
καὶ βρῖσκεται ὅτῃς σέλιαις του ὄ,τι κἀνῆν θίλει,
φανῶναι, κἀλτεσις, φιλικῆ, ποικίσιμα, γραβᾶσις,
καὶ ὄσῶρα μεταῖσιτᾶ γιὰ νιντεταχῆδον σέλιη,
καὶ πλοῦτος καὶ κατὰλήξις καὶ θῆμος καὶ καὶ καί...
γὲμᾶ σου, κῆρ Αἰδοῦσπουλε, τεχνίτη κλασικῆ.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἑπάνω, τὸ καπνὸς πολλῶν ἐγαλειῶν,
ἔστου ῥωτοῦ Γεωργιάδου τὸ λαμπρὸν Καπνοπολεῖον,
ποιναὶ Πράκτιοι τοῦ μεγάλου ἐν Καίρῳ Τεσσακῆ,
τοιμαγῆ τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κᾶθε θρηακῆ.
Μὰ θὰ βρῆξ καὶ τοιμαγῆσι γιὰ κυρίαις νιντεκάτι
κί ὄσαι πῆνουν ἀπὸ τούτα κἀνον χῶσιμα μυροβῆτα,
καὶ καλλίτερα νὰ ἔξουν τί λογιῆ καπνὸ φουμάρον
παρὰ σὸν τῆς παπαρῆλαις γιὰ φουστᾶνια νὰ λιμᾶρον.

Ὀνειροματωσιτῆ τῆς Χαλκίδος ἡνωμένα
Γιάννη καὶ Θωμᾶ Χαλιόλια καὶ κηρίον Σαμαρῆ,
τὸ κοκκὸ δὲν ἔχει ταῖρι, τὰ ποτὰ τὸν ἕνα κί ἕνα,
τὸ κᾶθε μπόρος δὲν τὰ πῆνει κῆρα κί ἄνοστα θὰ ἔξῃ.
Τὸ κοκκὸ... Ὀλίμπο γᾶμα... μᾶλις τῶνοσιαι ὅτῃ χηλι
μακαρῆσι τῆς Εὐβοῆς τὸ κᾶνῆντο σπαρῶν,
ποῦ σοῦ βγάξει τίποτα νικτᾶρ καὶ τὰ νῆρισι σου ξεγᾶναις,
πῆρεισι χῶμα, πῆρεισι πνεῦμα, κί ὄλα θάλασσα τὰ κᾶνει.